

Efter reglen i lovforslagets § 14 vil de personer, der vil blive omfattet af de foreslåede bestemmelser, i stedet kunne få dagpenge fra det sociale udvalg.

Til nr. 4.

Ændringen foreslås for at udelukke risikoen for, at lovforslaget griber ind i det almindelige fagretlige og funktionærretlige opsigelsessystem. Ændringen bringer herudover bestemmelsen i bedre overensstemmelse med praksis efter funktionærloven på dette område.

Til nr. 5-7.

Den hidtidige formulering af bestemmelsen vil eventuelt kunne fortolkes således, at lægeerklæring kan kræves allerede i fraværsdag. Dette er i modstrid med praksis efter funktionærloven, hvorefter lægeerklæring først kan kræves efter et par dages sygdom (4. sygedag, jfr. de trykte blanketter til sygemelding, der er udarbejdet af hovedorganisationerne). Med den nye formulering kan arbejdsgiveren kræve dokumentation for sygdommen, men ikke nødvendigvis i form af lægeerklæring. I de første 3 dage af sygeperioden, hvor lægerne almindeligvis ikke udsteder lægeerklæring, må det være dokumentation af anden art, der eventuelt kræves, f. eks. i form af en skriftlig sygemelding fra vedkommende.

Til nr. 8.

Den foreslåede bestemmelse er en gentagelse af lovforslagets § 46 i afsnit II, dagpenge i øvrigt og fællesbestemmelser. Bestemmelsens indføjelser i afsnit I skal blot præcisere som hidtil antaget, at reglen også gælder i arbejdsgiverperioden.

Til nr. 9.

Tilføjjelsen foreslås indført for i givet fald at kunne lette beregningen af dagpenge for arbejdsgivere, der beskæftiger lønmodtagere med andre lønperioder end ugentlige, f. eks. månedlige lønperioder.

Til nr. 10.

Den foreslåede ændring skal præcisere, at maksimum for dagpenge i de tilfælde, hvor en sikret har mere end én arbejdsgiver, alene gælder for beregning af dagpenge fra

den enkelte arbejdsgiver, men ikke for den samlede sum af dagpenge.

Til nr. 11.

Ved ændringsforslaget bestemmes det, at dagpenge, der kommer til udbetaling på grundlag af samtidig beskæftigelse hos flere arbejdsgivere, ikke kan overstige det i bestemmelsen omhandlede højeste beløb, der pr. 1. april 1972 andrager 636 kr. pr. uge.

Reglerne for arbejdsgiverperioden bringes hermed i overensstemmelse med situationen efter arbejdsgiverperiodens udløb.

Pligten til udbetaling af dagpenge i arbejdsgiverperioden ligger primært hos den arbejdsgiver, der er i besiddelse af lønmodtagerens A-skattekort, idet denne optræder som hovedarbejdsgiver.

Såfremt højeste beløb ikke opnås hos hovedarbejdsgiveren, kan lønmodtageren gøre krav gældende på restbeløbet hos den arbejdsgiver, hvor vedkommende har sin bibeskæftigelse. Hovedarbejdsgiverens dagpengeudregning anvendes her som dokumentation.

Til nr. 12.

Den foreslåede ændring er en følge af ændringsforslag nr. 16.

Til nr. 13-15.

Forslaget er en følge af, at forslaget til lov om den sociale ankestyrelse ikke gennemføres i indeværende folketingsår.

Til nr. 16.

Arbejdsmarkedets hovedorganisationer har ved forhandlinger med socialministeriet givet udtryk for enighed om, at en arbejdsgivers uberettigede undladelse af at udbetale dagpenge ikke skal komme lønmodtageren til skade. Ganske vist kan lønmodtageren indbringe en uoverensstemmelse mellem ham og arbejdsgiveren for dagpengeudvalget, men i den tid, der går, inden udvalget har truffet afgørelse i sagen, vil den sikrede være uden dagpengehjælp. Det er kun i de tilfælde, hvor det sociale udvalg skønner, at arbejdsgiveren uberettiget undlader at udbetale dagpenge, at der er åbnet mulighed for udbetaling af forskud. Udvalget kan også i disse situationer undlade udbetaling, hvis der intet socialt behov findes.